

SZEGEDI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG

6722 Szeged, Tábor u. 4.

6701 Szeged, Pf.: 408. Tel.: 06-62-563-400

1.K.27.953/2017/9.

A Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a [REDACTED] **Kft.** ([REDACTED]) **felperesnek** – a dr. Bangha Ágnes főosztályvezető által képviselt **Csongrád Megyei Kormányhivatal** (6722 Szeged, Rákóczi tér 1.) **alperes** ellen helyi adóügyben hozott **közigazgatási határozat felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T T:

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000,- (Tízezer) forint perköltséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 15.000,- (Tizenötezer) forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A bíróság a keresetlevél, az alperes érdemi ellenkérelme és a közigazgatási eljárás során keletkezett iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes a 2016. évben kezdődő adóévről [REDACTED] önkormányzata illetékességi területén folytatott állandó jellegű iparüzési tevékenység utáni adókötelezettségéről szóló helyi iparüzési adóbevallását 2017. május 30. napján nyújtotta be, amelyben nettó árbevételét 125.688.825.- Ft-ban, az adóalapját 4.232.510.- Ft-ban, a fizetendő adó összegét pedig 84.650.- Ft-ban jelölte meg. Ezt követően adóbevallását 2017. augusztus 21. napján önellenőrzéssel módosította akként, hogy nettó árbevételét 267.885.015.- Ft-ban, az adóalapját 123.698.734.- Ft-ban, a fizetendő adó összegét pedig 2.473.975.- Ft-ban jelölte meg.

[REDACTED] (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) az A-17668-2/2017. számú, 2017. szeptember 13. napján kelt határozatával a felperest 2016. adóévi helyi iparüzési adóelőleg kiegészítési kötelezettségének elmulasztása miatt 100.000,- forint összegű mulasztási bírság megfizetésére kötelezte. A határozata indokolásában rögzítette, hogy az adózó 2016. adóévben iparüzési adóelőlegének kiegészítésére volt kötelezett, amely kötelezettségének az adóév december 20. napjáig legalább 90%-os mértékben nem tett eleget.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2017. november 23. napján kelt CSB/01/9036-5/2017. számú határozatával az elsőfokú hatóság határozatát megváltoztatta és a felperest 250.000,- forint mulasztási bírság megfizetésére kötelezte a 2016. évi helyi iparüzési adóelőleg kiegészítési kötelezettségének elmulasztása miatt a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tao. tv.) 26. § (10) bekezdése, az adózás rendjéről szóló,

többször módosított 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art. II. melléklet A)2.c) pontja, 172. § (12) bekezdése, 172. § (21) bekezdése, valamint 138. § (1) bekezdése alapján. Az alperes határozata indokolásában hivatkozott arra, hogy a felperes az adóelőleg kiegészítési kötelezettségének a jogszabályban megadott határidőig és mértékig nem tett eleget, az emiatt kiszabott mulasztási bírság összegét az elsőfokú hatóság által kiszabott bírság mértékétől eltérően állapította meg. Rámutatott, az elsőfokú hatóság határozatában a mérlegelés szempontjait nem tárta fel. Az alperes a mulasztási bírság összegét az eset összes körülményének mérlegelésével a felperes terhére szolgáló körülmények figyelembevételével 250.000.- Ft összegben állapította meg.

A felperes az alperes határozatával szemben közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti keresetet terjesztett elő, melyben az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte. A felperes kereseti kérelme indokolásában hivatkozott arra, hogy az Art. 169. §-a alapján az önellenőrzéssel bevallott adó mentesít a mulasztási bírság alól. A mentesítés a feltöltési kötelezettségre vonatkozó bírságra is vonatkozik. Álláspontja szerint a másodfokú adóhatóság tévesen hivatkozik a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.35.012/2009/4. számú döntésére, ugyanis az ítéletnek a lényege a feltöltési bevallás és a társasági adóbevallás közti fogalmi elhatárolás volt. Hivatkozott az ítélet azon részére amely szerint „Az adózókat 2006. évben terhelő 0629K számú nyomtatvány kitöltésével és benyújtásával teljesítendő bevallási kötelezettség és a társasági adóelőleg feltöltési kötelezettség ugyanis két külön-külön meghatározott adókötelezettség, ebből következően a 0629K bevallás benyújtása nem pótolja a társasági adóelőleg kiegészítési, megfizetési, azaz feltöltési kötelezettséget. Ez a feltöltési kötelezettség független attól, hogy az adózó a 0629K nevű nyomtatványon milyen összeget szerepeltetett, vagy hogy azt önellenőrzéssel hogyan helyesbíti.” Értelmezése szerint az ítélet alapján a 0629K bevallást 2006. december 20. napjáig kellett benyújtani, ennek önellenőrzése – bár semmi nem tiltja – teljesen értelmetlen. A feltöltést ugyanis a 2007. évi május 31-ig benyújtandó 0629-es bevallás alapján kell megítélni. Jelen esetben azonban önellenőrzéssel vallotta be a magasabb adóját 2017. május 31-ét követően, így a feltöltési bírság kiszabása jogszabálysértő, mert önellenőrzési pótlékot fizetett és a bírság kiszabását törvény tiltja.

Indítványozta, hogy a bíróság forduljon az Alkotmánybírósághoz annak megállapítása érdekében, hogy a naptári év szerint adózók esetén a december 20-ig történő becslés bírsággal való fenyegetése összhangban áll-e az Alaptörvényben lefektetett jogbiztonság követelményével, illetve az Art. 172. § (8) bekezdésében foglaltak ütköznek-e az Alaptörvény rendelkezéseivel. Indokoltnak tartotta annak vizsgálatát is, hogy az Art. 90%-os mértékkel elrendelt feltöltési kötelezettség mértéke megfelelően orvosolja-e a jogbizonytalanságot, miközben a Számviteli törvény rendelkezései szerint a negyedik negyedévre vonatkozó bevételi és költségadatokat január 31-ig kell a törvényben rögzíteni, ide nem értve az éves elszámolású tételeket, például értékcsökkenést, a származékos ügyletek, az árfolyam-különbözeti adatok szerinti bevételeket és költségeket (Számv. tv. 165. § (3) bekezdés b) pont). Fellebbezésében utalt arra, hogy a Pénzügyminisztériumnak is jelezte a feltöltési kötelezettség problémáit és mellékelte egy 2008. júliusi keltezésű levelet, amelyben értelmezése szerint maga a minisztérium is helyénvalónak tartotta volna a feltöltési kötelezettség megszüntetését, azzal, hogy ennek a költségvetési bevételre gyakorolt hatása olyan nagyságrendű lenne, amely akadályozza az átalakítást.

Indítványozta továbbá, hogy amennyiben a bíróság nem rendelkezik adótanácsadói, könyvvizsgálói, okleveles adószakértői, de legalább mérlegképes könyvelői oklevéllel, rendeljen ki szakértőt az ügyben.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a határozatában foglalt indokokkal egyezően kérte a felperes keresetének elutasítását és perköltsége megállapítását. Utalt továbbá arra, hogy a felperes 2017. december 20. napján az elsőfokú adóhatósághoz 0,- forint feltöltési kötelezettséget tartalmazó bevallást adott be, amelyet egy órán belül 300.000,- forintra módosított. Megítélése szerint a felperes ezen magatartása úgy is értékelhető, hogy a feltöltési kötelezettségét mégis elismeri.

A kereset nem alapos.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata kapcsán a bíróság azt vizsgálja, hogy az alapul fekvő határozat jogszabálysértő volt-e vagy sem. A jogszabálysértés mind anyagi, mind eljárási szabálysértésre vonatkozhat, és megvalósulhat úgy is, hogy a közigazgatási hatóság a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezte, azzal azonban, hogy csak olyan jogszabálysértésnek van jelentősége, amely az ügy érdemi elbírálására kiható volt. [A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróság (jelenleg: Kúria) 1/2011. (V. 9.) KK véleményének 2. pontja].

A bíróság álláspontja a mulasztási bírság jogalapjával kapcsolatban az alábbi:

A Tao. tv. 26. § (10) bekezdése szerint a kettős könyvvitelt vezető belföldi illetőségű adózónak és a külföldi vállalkozónak az adóelőleget az adóévben az adóévi várható fizetendő adó összegére ki kell egészítenie, azzal, hogy a várható fizetendő adó – ha az adózó az Európai Uniótól, illetve a költségvetésből támogatást kap – e támogatások miatt elszámolt adóévi bevételéből az adóév utolsó hónapjának 15. napjáig meg nem kapott összeg figyelembevétele nélkül számított adóalap alapján megállapított adó összegével azonos. E rendelkezés nem vonatkozik arra az adózóra, amelynek az adóévet megelőző adóévben az éves szinten számított árbevétele nem haladja meg a 100 millió forintot.

Az Art. II. számú, az önkormányzati adóhatósághoz teljesítendő befizetések című melléklet A)2.c) pontja alapján a társasági adóelőlegének az adóévi várható fizetendő adóösszegére történő kiegészítésére kötelezett vállalkozónak az iparüzési adóelőleget a várható éves fizetendő adó összegére, az adóév december 20. napjáig kell kiegészíteni.

Az Art. 172. § (12) bekezdése alapján, ha az adózó esedékességig az adóévi várható adó összegét – figyelemmel az adóév során megfizetett előleg összegére is – nem fizette meg legalább 90%-os mértékben, a befizetett előleg és az adó 90%-ának különbözete után 20%-ig terjedő mulasztási bírságot fizet. [...]

Az a bibi, hogy a 35.029/2009-es ügy egy vagyonosodási ügy volt, semmi köze a feltöltési bírsághoz...

A bevallási kötelezettség és a feltöltési kötelezettség jogi természetével és elválasztásával kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.35.029/2009/4. sorszámú ítélete részletesen, elvi élel fejtette ki álláspontját. Az ítéletben kifejtetteket erősíti meg a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.015/2010/6. számú ítélete is, amely szerint az adóhatóságnak a feltöltési kötelezettség ellenőrzésénél nem azt kell vizsgálnia, hogy az adózó eleget tett-e bevallási kötelezettségének, hanem, hogy teljesítette-e társasági adóelőleg kiegészítés fizetési kötelezettségét december 20-áig legalább 90%-ban. A feltöltési kötelezettség független attól, hogy az adózó teljesítette-e bevallási kötelezettségét, és ha igen, azon, azon milyen összeget szerepeltetett. A társasági adóelőleg bevallási kötelezettség teljesítése nem helyettesíti, és nem pótolja a társasági adóelőleg-kiegészítési kötelezettséget. A bevallási kötelezettség és a társasági adóelőleg feltöltési kötelezettség két, külön-külön meghatározott adókötelezettség, amelyet az Art. is külön szankcionál.

A felperes az adófeltöltési kötelezettségének a Tao. tv. 26. § (10) bekezdése szerinti szabálynak megfelelően nem tett eleget. A feltöltési kötelezettséggel bíró felperesnek a feltöltést 2016. december 20. napjáig 90%-os mértékig, az önellenőrzéssel bevallott 2.474.000.- Ft adóösszeget figyelembe véve 2.226.600.- forintig fel kellett volna töltenie. A számláján 2016. december 31. napján 423.650.- forint összegű túlfizetés mutatkozott, valamint 549.600.- forint iparüzési adóelőleg fizetésre került sor, vagyis fizetési kötelezettségéből a felperes 2016. december 20. napjáig csupán

Ez nem önellenőrzéses ügy volt.

973.250.– Ft összegben teljesített, ami az adófizetési kötelezettségének csupán 39,33%-a, tehát nem 90%. Ennél fogva fennáll a mulasztási bírságnak az Art. 172. § (12) bekezdése szerinti jogalapja.

A felperes azon álláspontjával összefüggésben, amely szerint – hivatkozva az Art. 169. §-ára – önellenőrzéssel bevallott adó mentesíti a mulasztási bírság alól, a bíróság rámutat a felperes által is hivatkozott, a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.35.012/2009/4. számú ítéletének az Art. 169. §-ával kapcsolatosan kifejtett álláspontjára. E szerint: „Az adóelőlegre az adóra vonatkozó szabályok irányadóak, az Art. 169. §-a értelmében az adózó önellenőrzéssel megállapított helyesbített adóalap, adó-, illetve költségvetési támogatás bevallásával mentesül az adóbírság, mulasztási bírság alól, a helyesbített meg nem fizetett adó, jogosulatlanul igénybe vett költségvetési támogatás, továbbá önellenőrzési pótlék megfizetésével az önellenőrzés időpontjáig esedékes késedelmi pótlék alól. A fentiekben kifejtett lehetőség [...] nem mentesíti és nem is mentesítheti az adózót a törvény által előírt feltöltési kötelezettség alól. [...] Ez a feltöltési kötelezettség független attól, hogy az adózó a 0629K nevű nyomtatványon milyen összeget szerepeltetett, vagy hogy azt önellenőrzéssel hogyan helyesbíti. Az adóelőleg feltöltési kötelezettség, mint jogintézmény lényegében az adó idő előtti beszedését jelenti, és a törvényben erre nézve rögzített rendelkezések kötelezően alkalmazandóak, és az ezzel kapcsolatos szabályoknak a jogalkotó törvényben megfogalmazott céljának és jogintézmény rendeltetésének megfelelően kell érvényesülniük.” *Csakhogy itt nem a feltöltési bevallás lett önellenőrizve, hanem az alapbevallás...*

A Legfelsőbb Bíróság az előzőekben hivatkozott ítéletében ismételten utalt arra, hogy a társasági adóelőleg bevallási kötelezettsége nem teljesítése nem helyettesíti, és nem pótolja a társasági adóelőleg kiegészítési megfizetési feltöltési kötelezettségeket, bevallani ugyanis az előírások figyelembe vételével kell, fizetni pedig az egész évi adóbefizetés alapján. *Kivéve, ha az éves bevallást önellenőrzik...*

Az Legfelsőbb Bíróság Kf.V.35.453/2009/6. számú ítélete szintén rámutat arra, hogy a feltöltési kötelezettség nem teljesítése mulasztási bírsággal szankcionálható. *Csak abban az esetben nem volt önellenőrzés, itt meg volt,,*

A bíróság álláspontja a mérlegelés körülményeivel kapcsolatban az alábbi:

Az Art. 172. § (21) bekezdése alapján a mulasztási bírság kiszabásánál – különös tekintettel a (4) és (5) bekezdésben meghatározott esetekre – az adóhatóság mérlegeli az eset összes körülményét, az adózó jogellenes magatartásának (tevékenységének vagy mulasztásának) súlyát, gyakoriságát, továbbá azt, hogy az adózó, illetve intézkedő képviselője, alkalmazottja, tagja vagy megbízottja az adott helyzetben a tőle elvárható körülményekkel járt-e el. A körülmények mérlegelése alapján az adóhatóság a mulasztás súlyához igazodó az adózási érdeksérelemmel arányos bírságot szab ki, vagy a bírság kiszabását mellőzi.

A Pp. 339/B. §-a alapján mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit. Hatáskörét a jogszabályban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja. A mérlegelési jogkör nem azt jelenti, hogy az ügyfél ki van szolgáltatva a közigazgatás kénye-kezdének, mivel a mérlegelésnek mindenkor szigorú jogi korlátjai vannak, azaz a jogalkalmazó szerv csak akkor gyakorolhat mérlegelési jogot, ha erre a jogszabály feljogosította, a mérlegelésnél tiszteletben kell tartani a mérlegelés jogszabályban meghatározott korlátait, a döntésnél a jogszabály által

megszabott mérlegelési szempontokra kell tekintettel lennie. A mérlegelési szempontok jogszabályban való rögzítettsége kiemelkedő jelentőségű a bírósági felülvizsgálatnál, hiszen a bíróság is csak ugyanazokat a szempontokat mérlegelheti, mint a közigazgatási hatóság. A felperes is azon szempontokat kritizálhatja/vitathatja a keresetében ennek megfelelően, amelyeket a jogalkotó előzetesen megállapított, és a bíróság sincs abban a helyzetben, hogy új mérlegelési szempontokat vonjon be a határozat felülbírálata során.

A Pp. 339/B. §-ában rögzített mérlegelési jogkörben hozott határozatokra vonatkozó felülvizsgálat az olyan közigazgatási érdemi döntésekre vonatkozik, amelyek kapcsán a közigazgatás szervnek nem kötelező, hanem csupán lehetséges – törvényi felhatalmazás alapján a törvény által meghatározott körben és módon – bármely, vagy valamilyen döntés meghozatala. A közigazgatási szerveknek tehát választási lehetősége van a tekintetben, hogy miként határozzon. A mérlegelési jogkörben hozott határozat felülbírálata során a bíróság az eljárási szabályok érvényesítését, a tényállás feltárásának megfelelő voltát, a bizonyítékok okszerű mérlegelését és értelemszerűen ezeknek a határozat indokolásában történő megjelenítését kell, hogy értékelje.

A mérlegelési jogkörben meghozott határozat jogszerűségét a keresettel támadott jogerős határozatban foglalt, az ott felsorolt mérlegelési szempontok alapján lehet – és kell is – megítélni. A mérlegelési szempontokat két aspektusból kell ellenőrizni: egyrészt, hogy jogszabályszerűek-e, azaz azon szempontok mentén mérlegelt-e a hatóság, amit a vonatkozó jogszabály előírt, illetve tényszerűen fennállnak-e a mérlegelt szempontok a felperes esetében, és továbbá azt, hogy nem maradt-e el valamilyen releváns szempont értékelése.

A mulasztási bírság összegének kiszabása során az alperes jogszerűen indult ki a a 2016. évi iparüzési adó összege 90 %-ának, 2.226.600.- Ft-nak és a 2016. évben befizetett 973.250.- Ft-nak a különbözetéből, amely 1.252.350.- Ft. Megfelelően értékelte a felperes terhére, hogy a felperes jobb tudomása ellenére nyújtotta be bevallásait első alkalommal helytelen adatokkal azért, hogy a feltöltési kötelezettség alól mentesüljön. Helyesen mutatott rá arra, hogy a könyvelésben szereplő adatok a két bevallás közötti időszakban már nem változtak, így az önellenőrzést annak rendeltetésétől eltérően, nyilvánvalóan adó(előleg)fizetési kötelezettség elodázására használta fel a felperes. A jogi személy gazdálkodó adóalany megfelelő jogi, könyvelői háttérrel rendelkezik, akinek tudnia kellett a feltöltési kötelezettségről. Megfelelően értékelte az alperes azt a körülményt is, hogy az felperes az önellenőrzési jog nem rendeltetésszerű gyakorlásával kívánt jogosulatlan adóelőnyhöz jutni, évről évre ismétlődő jelleggel, jelentős összegű adóelőleg feltöltését mulasztott el jobb tudomása ellenére, jelentős adózási érdeksérelmet okozva ezzel. Mindezek alapján az alperes jogszerűen állapította meg a mulasztási bírság 250.000.- Ft-os (a különbözet utáni 20%) összegét. A bíróság egyetértett az alperes azon álláspontjával, hogy az eset összes körülménye alapján a mulasztási bírság mértéke eltúlzottnak nem tekinthető. **Csak hogy az önellenőrzést törvényileg tiltott mulasztási bírsággal kíséрни! Art. 169.§**

A bíróság a felperes független adószakértő kirendelésére irányuló indítványát elutasította, tekintettel arra, hogy jelen ügyben jogkérdést kellett megítélnie és nem szakkérdésről kellett döntenie a bíróságnak.

Ugyancsak elutasította a bíróság a felperes azon indítványát, hogy a bíróság kezdeményezze az Alkotmánybíróság előtti eljárást annak eldöntése érdekében, hogy az Art. 172. § (8) bekezdése nem ütközik-e az Alaptörvénybe.

A bíró saját meggyőződése szerint dönt arról, fennáll-e az a feltétel, amely alapján köteles az Alkotmánybírósághoz fordulni. A kezdeményezés előterjesztését akkor nem mellőzheti, ha az előtte folyamatban lévő ügyben alkalmazandó normával kapcsolatban alkotmányossági aggálya merül fel,

azaz észleli a norma alaptörvény-ellenességét. (BH 2014. 317.)

A bíróság rámutat arra, hogy jelen ügyben a felperes által hivatkozott, Art. 172. § (8) bekezdése nem volt alkalmazandó, csakúgy mint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 165. § (3) bekezdés b) pontja sem, továbbá az felperes nem jelölte meg azt sem, az Alaptörvény mely rendelkezéseibe ütköznek az előzőekben megjelölt jogszabályok.

Az alperes az általa alkalmazott bírság mértékét az Art. 172. § (12) bekezdésére, és 172. § (21) bekezdésére alapozta, amellyel a bíróság az előzőekben kifejtettek alapján egyetértett, a bíróság ezért ezen okból sem találta alkotmányos szempontból aggályosnak a fenti rendelkezéseket.

Mindezekre tekintettel a bíróság a felperes alkotmánybíróági eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmének nem adott helyt.

A fentiek alapján az alperes helyesen állapította meg, hogy a felperes a feltöltési kötelezettségének nem tett eleget, továbbá a mulasztási bírság összegének meghatározásakor a Pp. 339/B. §-ában foglalt mérlegelési körülményeket teljes körűen figyelembe vette. A bíróság a fentiek alapján a felperes keresetét mint megalapozatlant a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

Az ítéletben sehol se szerepel az irányadó LB Kfv.I.35.320/2006 ítélet, ami súlyosan jogszabálysértő!

A felperes pervesztes lett, ezért köteles a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán felmerült 15.000,- Ft eljárási illeték megfizetésére. A bíróság az eljárási illeték 6%-os mértékét a mulasztási bírság összegéből számította ki, ugyanis az Art. rendelkezése alapján kiszabott mulasztási bírság tekintetében az adóra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. [Pp. 324. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja, 43. § (3) bekezdése, 62. § (1) bekezdés h) pontja, 74. § (3) bekezdése, Art. 4. § (3) bekezdés a) pont 2. fordulata, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, 15. § (1), (3) bekezdései]

A felperes pervesztes lett, ezért köteles az alperes javára perköltség megfizetésére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján. A bíróság a perköltség összegét az egyébként járó jogtanácsosi munkadíjnál alacsonyabb összegben állapította meg, melynek során figyelemmel volt arra a tényre, hogy a felek között már volt folyamatban egy kétfokú közigazgatási eljárás, és a bíróság az első tárgyaláson már érdemben döntött.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 340. § (1) bekezdése alapján kizárt.

Szeged, 2018. február 27.

Dr. Tóth Kinga Ágota s. k.
bíró